GAIP

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA

Resolució 855/2022, de 13 d'octubre

Número d'expedient de la Reclamació: 799/2022

Administració reclamada: Departament d'Interior

Informació reclamada: Sobre càmeres d'identificació per la imatge.

Sentit de la resolució: Estimació

Resum: Aquesta Comissió no està vinculada per disposicions reglamentàries que s'extralimitin en la seva funció i ampliïn, com passa en aquest cas, la definició legal del límit aplicable, de manera que aquesta Resolució aplica el límit legal de la protecció de la seguretat pública en els termes estrictes de l'article 21.1.a LTAIPBG ("el dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a: a) La seguretat pública"), amb el suport de l'article 69.2 del Decret 8/2021 en la mesura en què contribueixi a determinar el concepte de "seguretat pública", però sense substituir la certesa inherent a l'expressió legal "comporta un perjudici" per la indeterminació potencialment il·limitada d'expressions com ara "posi o pugui posar", "pugui impedir" o "generin o puguin generar". És a la llum d'aquesta interpretació normativa que cal valorar la concurrència efectiva al cas de les circumstàncies indiciàries del límit invocat indicades per l'informe de la Direcció General de la Policia. Les consideracions anteriors no acaben d'acreditar la concurrència del límit invocat a la informació sol·licitada. En primer lloc perquè hi manca un relat raonat de fins a quin punt la divulgació de la informació sol·licitada en concret és un perjudici per a la seguretat pública, perquè en comptes d'una argumentació concreta sobre el perjudici causat a la seguretat pública pel coneixement del nombre de càmeres de reconeixement facial que depenen de la Direcció General de la Policia, amb la seva localització i data d'instal·lació; en comptes d'aquesta argumentació concreta i específica, l'informe de la Direcció General es limita a fer una afirmació genèrica sobre el perjudici que causa a l'eficàcia policial la divulgació de qualsevol sistema d'investigació de la policia. En segon lloc, perquè no es limita a considerar les conductes o situacions que posen en risc la seguretat de les persones, sinó que també posa en el mateix sac les que "podrien" posar-la en risc, eventualitat tan genèrica que virtualment podria servir per invocar el límit en relació amb qualsevol conducta o situació, perquè fins i tot les més anodines es poden utilitzar per atemptar contra la seguretat ciutadana. A més, s'ha de tenir també en compte que les càmeres de reconeixement facial no només serveixen per prevenir accions antisocials de delinqüents i terroristes, sinó que també comporten una limitació de la llibertat i de la privacitat de qualsevol persona, tingui o no tingui intenció de delinquir. Certament, l'autorització judicial protegeix, en part, els drets i llibertats de les persones, en general, davant la instal·lació d'aquestes càmeres, però en una societat democràtica és exigible que, a més a més, la ciutadania pugui estar informada sobre l'ús que fan els cossos de seguretat d'aquests sistemes d'identificació tan invasius de la privacitat de qualsevol persona. La seguretat pública, com preveu l'article 21.1.a LTAIPBG, pot arribar a justificar restriccions a aquesta informació, d'acord amb un criteri de proporcionalitat, si s'acredita que la seva divulgació li causa un perjudici, però aquest extrem no s'ha acreditat de forma prou concloent en aquest cas.

Paraules clau: Administració de la Generalitat. Periodistes. Derivació. Límits. Seguretat pública. Interpretació del límit. Valoració de la concurrència del límit.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 31 d'agost de 2022 entra a la GAIP la Reclamació 799/2022, presentada per una periodista contra el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19l2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111l2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. El 7 de juliol de 2022 la persona reclamant presenta la següent sol·licitud al web de transparència de la Generalitat de Catalunya: "En virtut de l'article 3.1.b de la Llei 19/2014 de Transparència i Accés a la Informació Pública aprovada el 29 de desembre del 2014 pel Parlament de Catalunya i que afecta a qualsevol matèria d'interès públic, demano la informació sobre el número de càmeres de reconeixement facial que hi han actualment instal·lades a qualsevol via pública, equipament públic o infraestructura pública de Catalunya. En concret voldria obtenir per a cada una de les càmeres: la localització de la càmera, la data en que es va instal·lar i la entitat de la que depèn. En la mesura del possible m'agradaria poder obtenir aquesta informació en format reutilitzable".

3. Per Resolució de 29 de juliol de 2022 el Departament de la Vicepresidència i de Polítiques Digitals i del Territori estima parcialment la sol·licitud sobre la base de les següents consideracions: "L'article 21.1, lletres a) i b), de la Llei 19l2014, del 29 de desembre, estableix que el dret d'accés a la informació pública pot ser denegat si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a la seguretat pública o per a la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries. En aquest sentit, la informació facilitada exclou la corresponent a la Direcció General de Policia ja que el coneixement o la divulgació de la informació comportaria un perjudici per a la seguretat pública i la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries. En compliment d'allò que disposa l'article 20.3 de la Llei 19l2014, del 29 de desembre, i 69 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, l'aplicació del límit esmentat es fonamenta en què l'accés a la informació de la Direcció General de Policia: -Pot impedir, dificultar o causar un perjudici a l'eficàcia de les actuacions destinades a la prevenció, evitació o repressió de conductes o situacions que posin o puguin posar en risc o en perill la seguretat o integritat de persones, o que generin o puguin generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic. - Pot posar en una situació de risc tangible la seguretat o integritat personal, física, jurídica o patrimonial de les persones, o generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic. - Pot posar en una situació de perill les persones membres de les forces i cossos de seguretat o dels cossos d'emergències, o suposi un obstacle, entrebanc o perjudici per a l'exercici

correcte de les seves funcions". En conseqüència, es facilita a la persona reclamant la informació sol·licitada relativa a tots els departaments de la Generalitat, llevat de la relativa a la Direcció General de la Policia.

4. La Reclamació presentada el 31 d'agost de 2022 es fonamenta en les consideracions següents: "L'Administració ha lliurat la informació sol·licitada exceptuant un àmbit: la Direcció General de la Policia. Des d'allà es neguen a facilitar les dades al·legant a la protecció de l'eficiència de les actuacions policials. Tanmateix, les dades biomètriques estan considerades per l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades com a informació extremadament sensible. Si la ciutadania té dret a saber quines dades té l'administració pública i les empreses sobre ella, també té dret a saber quan està sent exposada a una tecnologia de reconeixement facial. Encara més si aquesta se situa en edificis, infraestructures i equipaments públics. Estem a les portes que s'aprovi una nova legislació europea que garanteixi els drets de la ciutadania envers la Intel·ligència Artificial i que incorpora específicament un apartat sobre el dret a la ciutadania a saber quan s'estan processant les seves dades biomètriques. És per aquestes raons que considero que s'haurien de lliurar les dades sol·licitades".

5. El 2 de setembre de 2022 la GAIP comunica la Reclamació al Departament de la Vicepresidència i de Polítiques Digitals i de Territori de la Generalitat de Catalunya i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.

6. El 7 de setembre de 2022 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebi de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada.

7. El 12 de setembre de 2022 la GAIP rep la notificació que comunica la derivació de la Reclamació al Departament d'Interior.

8. El 12 de setembre de 2022 la GAIP requereix l'informe i la còpia de l'expedient indicats a l'antecedent 5 al Departament d'Interior.

9. El 5 d'octubre de 2022 la GAIP rep l'informe del Departament d'Interior, segons el qual "l'article 21 de la Llei 19/2014, estableix que el dret d'accés a la informació pot ser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta, entre d'altres, un

perjudici per a la seguretat publica (art. 21.a) o per a la investigació o la sanció d'infraccions penals (art. 21.b. Així mateix, l'article 69.2 del Decret 8/2021 estableix, "als efectes del que preveu la lletra a) de l'article 21.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, s'entén que l'accés a la informació publica pot perjudicar la seguretat publica quan concorri, entre d'altres, alguna de les circumstancies següents: a) Quan l'accés a la informació posi o pugui posar en una situació de risc tangible la seguretat o integritat personal, física, jurídica o patrimonial de les persones, o generi o pugui generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic. b) Quan l'accés a la informació posi en una situació de perill les persones membres de les forces i cossos de seguretat o dels cossos d'emergències, o suposi un obstacle, entrebanc o perjudici per a l'exercici correcte de les seves funcions. c) Quan l'accés a la informació pugui impedir, dificultar o causar un perjudici a l'eficàcia de les actuacions destinades a la prevenció, evitació o repressió de conductes o situacions que posin o puguin posar - en risc o en perill la seguretat o integritat de persones, o que generin o puguin generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic. A aquests efectes, cal posar de manifest que el sol fet de conèixer si la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra utilitza un sistema de reconeixement facial comporta el coneixement d'una eina i sistema d'investigació criminal i, per tant, perjudicaria la seva eventual eficàcia en les actuacions de prevenció, evitació i repressió de conductes o situacions que posin o puguin posar en risc o en perill la seguretat o integritat de les persones. L'efectivitat de les eines d'investigació criminal esta condicionada en gran part pel fet que la seva existència i encara mes els detalls sobre les mateixes no siguin conegudes. El coneixement per part de delinqüents i organitzacions criminals sobre si determinats sistemes d'investigació són o no utilitzats per la policia, o detalls sobre els mateixos, conduiria a la reducció o neutralització de la seva efectivitat, doncs ineludiblement implicaria el desenvolupament de contra sistemes que permetessin eludir els resultats que els cossos policials busquen amb la finalitat d'esbrinar els delictes i els seus autors. En tot cas, els sistemes d'investigació criminal sempre s'estableixen i utilitzen amb estricte compliment de les garanties constitucionals i els requisits legals aplicables. En conseqüència, facilitar la informació interessada pot afectar a la seguretat pública tota vegada que pot comprometre l'efectivitat de la lluita contra la criminalitat, especialment en relació amb el crim organitzat i el terrorisme, motiu pel qual seria plenament aplicable el límit establert als articles 21.1 a) de la LTC i 69.2 del Decret 8/2021. La Direcció General de la Policia es ratifica en les motivacions contingudes a la Resolució de la Directora de Serveis del Departament de la Vicepresidència i de Polítiques Digitals i Territori de data 1 d'agost de 2022. En base a aquestes motivacions i les contingudes a la present nota, es

considera ajustada a dret la desestimació de la sol·licitud d'accés a la informació publica formulada per la senyora xxxx".

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional

i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".

2. Sobre el dret de la persona reclamant a la informació reclamada

La informació sol·licitada en el marc d'aquest procediment és la relativa al número de càmeres de reconeixement facial de la Direcció General de la Policia que hi han actualment instal·lades a qualsevol via pública, equipament públic o infraestructura pública de Catalunya, amb indicació de la seva localització, la data en la que es va instal·lar i la entitat de la que depèn. Es tracta d'informació relativa a actuacions d'un organisme públic de naturalesa administrativa (la Direcció General de la Policia) que, en la mesura que es trobi en poder de l'Administració, s'ha de qualificar d'informació pública en aplicació de l'article 2.b LTAIPBG. En conseqüència, qualsevol persona té dret a accedir a aquesta informació, llevat que hi hagi causes legals que en puguin determinar la denegació (articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG). La Direcció General de la Policia invoca el límit d'accés a la informació pública establert per l'article 21.1.a LTAIPBG, que ha estat desenvolupat per l'article 69.2 del Decret 8/2021, sobre transparència i accés a la informació pública.

Segons l'article 21.1.a LTAIPBG, "el dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a: a) La seguretat pública". L'article 69.2 del Decret 8/2021 desenvolupa aquest precepte en els termes següents: "Als efectes del que preveu la lletra a) de l'article 21.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, s'entén que l'accés a la informació pública pot perjudicar la seguretat pública quan concorri, entre d'altres, alguna de les circumstàncies següents: a) Quan l'accés a la informació posi o pugui posar en una situació de risc tangible la seguretat o integritat personal, física, jurídica o patrimonial de les persones, o generi o pugui generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic. b) Quan l'accés a la informació posi en una situació de perill les persones membres de les forces i cossos de seguretat o dels cossos

d'emergències, o suposi un obstacle, entrebanc o perjudici per a l'exercici correcte de les seves funcions. c) Quan l'accés a la informació pugui impedir, dificultar o causar un perjudici a l'eficàcia de les actuacions destinades a la prevenció, evitació o repressió de conductes o situacions que posin o puguin posar en risc o en perill la seguretat o integritat de persones, o que generin o puguin generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic".

Abans de valorar fins a quin punt les consideracions de la Direcció General de la Policia acrediten la concurrència efectiva del límit invocat, és necessari determinar l'abast concret del límit en qüestió. La previsió legal (article 21.1.a LTAIPBG) defineix el límit de la protecció de la seguretat pública en els termes següents: "el dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a: a) La seguretat pública". El desenvolupament reglamentari d'aquest precepte per l'article 69.2 del Decret 8/2021 amplia notablement el seu abast, ja que el "comporta un perjudici" esdevé un "posi o pugui posar en una situació de risc tangible la seguretat (...) posi en una situació de perill les persones membres de les forces i cossos de seguretat o dels cossos d'emergències, o suposi un obstacle, entrebanc o perjudici per a l'exercici correcte de les seves funcions (...) pugui impedir, dificultar o causar un perjudici a l'eficàcia de les actuacions destinades a la prevenció, evitació o repressió de conductes o situacions que posin o puguin posar en risc o en perill la seguretat o integritat de persones, o que generin o puguin generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic". La substitució de l'expressió legal "comporta un perjudici" per les referències reglamentàries a "posi o pugui posar", "pugui impedir" o "generin o puguin generar" suposa una extralimitació clara de la previsió legal en una matèria que la mateixa LTAIPBG sotmet al principi de reserva de llei. Efectivament, segons l'article 20.1 i 2 LTAIPBG, "el dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia".

Com a òrgan independent de designació parlamentària (articles 39 i 40 LTAIPBG), aquesta Comissió no està vinculada per disposicions reglamentàries que s'extralimitin en la seva funció i ampliïn, com passa en aquest cas, la definició legal del límit aplicable, de manera que aquesta Resolució aplica el límit legal de la protecció de la seguretat pública en els termes estrictes de l'article 21.1.a LTAIPBG ("el dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a: a) La seguretat pública"), amb el suport de l'article 69.2 del Decret 8/2021 en la mesura que contribueixi a determinar el concepte de "seguretat pública", però sense substituir la certesa inherent a l'expressió legal "comporta un perjudici" per la indeterminació potencialment il·limitada

d'expressions com ara "posi o pugui posar", "pugui impedir" o "generin o puguin generar". És a la llum d'aquesta interpretació normativa que cal valorar la concurrència efectiva al cas de les circumstàncies indiciàries del límit invocat indicades per l'informe de la Direcció General de la Policia.

Si bé la resolució impugnada no exposa els motius concrets pels quals es justifica la concurrència de les circumstàncies citades indiciàries del límit relatiu a la protecció de la seguretat pública, l'informe aportat per la Direcció General de la Policia a aquest procediment intenta reparar aquesta mancança i assenyala que la concurrència del límit invocat es fonamenta en les següents consideracions: "el sol fet de conèixer si la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra utilitza un sistema de reconeixement facial comporta el coneixement d'una eina i sistema d'investigació criminal i, per tant, perjudicaria la seva eventual eficàcia en les actuacions de prevenció, evitació i repressió de conductes o situacions que posin o puguin posar en risc o en perill la seguretat o integritat de les persones. L'efectivitat de les eines d'investigació criminal esta condicionada en gran part pel fet que la seva existència i encara mes els detalls sobre les mateixes no siguin conegudes. El coneixement per part de delinqüents i organitzacions criminals sobre si determinats sistemes d'investigació són o no utilitzats per la policia, o detalls sobre els mateixos, conduiria a la reducció o neutralització de la seva efectivitat, doncs ineludiblement implicaria el desenvolupament de contra sistemes que permetessin eludir els resultats que els cossos policials busquen amb la finalitat d'esbrinar els delictes i els seus autors".

Les consideracions anteriors no acaben d'acreditar la concurrència del límit invocat a la informació sol·licitada. En primer lloc perquè hi manca un relat raonat de fins a quin punt la divulgació de la informació sol·licitada en concret és un perjudici per a la seguretat pública, perquè en comptes d'una argumentació concreta sobre el perjudici causat a la seguretat pública pel coneixement del nombre de càmeres de reconeixement facial que depenen de la Direcció General de la Policia, amb la seva localització i data d'instal·lació, en comptes d'aquesta argumentació concreta i específica, l'informe de la Direcció General es limita a fer una afirmació genèrica sobre el perjudici que causa a l'eficàcia policial la divulgació de qualsevol sistema d'investigació de la policia; una afirmació tan genèrica no acredita la concurrència del límit invocat. En segon lloc, perquè no es limita a considerar les conductes o situacions que posen en risc la seguretat de les persones, sinó que també posa en el mateix sac les que "podrien" posar-la en risc, eventualitat tan genèrica que virtualment podria servir per invocar el límit en relació amb qualsevol conducta o situació, perquè fins i tot les més anodines es poden utilitzar per atemptar contra la seguretat pública. Certament, no es pot ignorar l'existència d'eventuals riscs per a la seguretat en la divulgació de la informació sol·licitada, però, a jutjar pels termes en què es justifiquen, la seva rellevància és feble.

Per una altra banda, s'ha de tenir també en compte que les càmeres de reconeixement facial no només serveixen per prevenir accions antisocials de delinqüents i terroristes, sinó que també comporten una limitació de la llibertat i de la privacitat de qualsevol persona, tingui o no tingui intenció de delinquir. Certament, el procediment per a la seva autorització protegeix, en part, els drets i llibertats de les persones, en general, davant la instal·lació d'aquestes càmeres, però en una societat democràtica és exigible que, a més a més, la ciutadania pugui estar informada sobre l'ús que fan els cossos de seguretat d'aquests sistemes d'identificació tan invasius de la privacitat de qualsevol persona. La seguretat pública, com preveu l'article 21.1.a LTAIPBG, pot arribar a justificar restriccions a aquesta informació, d'acord amb un criteri de proporcionalitat, si s'acredita que la seva divulgació li causa un perjudici, però aquest extrem no s'ha acreditat de forma prou concloent en aquest cas.

No es pot ignorar l'article 9 de la Llei orgànica 4/1997, d'autorització pels cossos i forces de seguretat de càmeres de videovigilància en espais públics, ja establia que el públic ha de ser informat de manera clara i permanent de l'existència de videocàmeres fixes, sense especificar el seu emplaçament, i de l'autoritat responsable. Aquest precepte és reproduït literalment per l'article 16.5 de la Llei orgànica 7/2021, de protecció de dades personals tractades amb finalitats de prevenció, detecció, investigació i enjudiciament d'infraccions penals i d'execució de sancions penals. Per tant, l'existència de càmeres de reconeixement facial i l'autoritat responsable (tant de la seva instal·lació, com de les dades personals obtingudes) són dades que legalment han de ser conegudes pel públic, ja que la ciutadania té dret a saber si en un determinat indret pot ser gravada i tractada la seva imatge i així poder exercir els seus drets d'ARCO en relació amb ella.

L'article 12 del Reglament Europeu de protecció de dades (RGPD) garanteix els drets d'informació de les persones les dades de les quals són objecte de tractament, incloses evidentment aquelles de qui s'han captat la imatge en un espai públic. A aquests efectes, l'article 22.4 de la Llei orgànica de protecció de dades i garantia dels drets digitals (LOPD) estableix que "El deure d'informació que preveu l'article 12 del Reglament (UE) 2016/679 s'entén complert mitjançant la col·locació d'un dispositiu informatiu en un lloc prou visible amb la identificació, almenys, de l'existència del tractament, la identitat del responsable i la possibilitat d'exercir els drets que preveuen els articles 15 a 22 del Reglament (UE) 2016/679. També es pot incloure en el dispositiu informatiu un codi de connexió o una adreça d'Internet amb aquesta informació. En tot cas, el responsable del tractament ha de mantenir a disposició dels afectats la informació a què es refereix el Reglament esmentat". Certament, l'apartat 6 del mateix precepte exclou la seva aplicació als casos com el que ara ens ocupa: "El tractament de les dades personals procedents de les imatges i els sons obtinguts mitjançant la utilització de càmeres i videocàmeres per part de les forces i cossos de seguretat i els òrgans competents per a la vigilància i el control als centres penitenciaris i per al control, la regulació, la vigilància i

la disciplina del trànsit es regeix per la legislació de transposició de la Directiva (UE) 2016/680, quan el tractament tingui finalitats de prevenció, investigació, detecció o enjudiciament d'infraccions penals o d'execució de sancions penals, incloses la protecció i la prevenció davant de les amenaces contra la seguretat pública. Fora d'aquests supòsits, aquest tractament es regeix per la seva legislació específica i supletòriament pel Reglament (UE) 2016/679 i aquesta Llei orgànica". La legislació de transposició de la Directiva 2016/680 és precisament la Llei orgànica 7/2021, que, com ja s'ha dit, disposa en el seu article 16.5 que "els ciutadans seran informats de manera clara i permanent de l'existència d'aquestes càmeres de vídeo fixes, sense especificar-ne l'emplaçament, així com de l'autoritat responsable del tractament davant la qual poder exercir els seus drets". Ambdues lleis orgàniques regulen aquesta qüestió amb total sintonia: cal informar el públic de l'existència de les càmeres fixes i de l'òrgan responsable; l'LO 7/2021 estableix expressament que no s'ha d'especificar l'emplaçament; sense disposar-ho expressament, l'LOPD no el requereix, limitant-se a regular la forma amb què les autoritats han de donar publicitat a l'existència de les càmeres i de l'òrgan responsable. Tot i que la regulació aplicable al cas que ara ens ocupa és l'LO 7/2021, davant la manca de precisió sobre com s'ha d'informar de l'existència de les càmeres, és procedent seguir la pauta marcada per l'article 22.4 LOPD, que requereix indicar de manera prou visible l'existència de càmeres en un lloc o indret determinat (la seva localització), sense necessitat d'assenyalar-ne l'emplaçament.

En conseqüència, el dret de qualsevol persona, inclosa la persona reclamant, a conèixer les càmeres existents i l'autoritat responsable està garantit expressament per la legislació de protecció de dades personals. És més: atesa la condició de professional de la informació que concorre a la persona reclamant, el seu dret d'accés a la informació sol·licitada, a més de ser reforçat pel dret constitucional a la informació, resulta especialment idoni per divulgar una informació a la que legalment es garanteix el coneixement del públic.

L'aplicació del límit invocat de protecció de la seguretat pública, a més a més del dret d'accés a la informació pública, ha de tenir especialment en compte la garantia de divulgació pública d'informació sobre les càmeres fixes dels cossos de seguretat establerta per la Llei orgànica 7/2021, amb la finalitat d'assolir un equilibri ponderat per tal que els requeriments de la protecció dels drets privats de tothom en relació amb la instal·lació a l'espai públic de càmeres de reconeixement facial no comportin riscos injustificats per a la seguretat pública, que també és un bé col·lectiu que cal protegir. És a la llum d'aquestes consideracions i d'aquesta ponderació que cal valorar l'accés a la informació sol·licitada.

La Llei orgànica 7/2021, tal com s'acaba d'indicar, garanteix la divulgació de l'existència de les videocàmeres fixes i de l'autoritat responsable. Aquest dret inclou naturalment la dada de la data d'autorització, si així es sol·licita, com passa en aquest cas, ja que es tracta d'una dada

intrínseca al perfil de cada càmera i la seva difusió no sembla que pugui perjudicar cap dret o interès públic protegit pel límit de la seguretat pública.

La qüestió que cal valorar més amb un cert detall és l'abast que cal donar a l'exclusió legal de la informació sobre l'emplaçament de cada càmera. És en aquest punt on probablement es concentra el nucli dur del conflicte entre els interessos en joc. Per una banda, és l'eventual divulgació de la ubicació concreta de cada càmera, del seu emplaçament en un punt físic exacte, allò que pot minvar o, fins i tot, anul·lar la seva eficàcia i, per tant, comportar un risc per a la seguretat pública que la càmera protegeix. Però la ciutadania també té dret a saber si en un determinat indret, lloc o espai públic hi ha càmeres d'identificació per la imatge, quantes n'hi ha i l'autoritat responsable d'elles, per poder d'aquesta manera saber que la seva imatge pot haver estat captada, a resultes del fet d'haver transitat per l'espai físic en qüestió, i saber també a quina autoritat s'ha d'adreçar per poder exercir els seus drets d'ARCO. A aquests efectes, la ciutadania no necessita saber el punt exacte d'emplaçament de les càmeres, però sí, per exemple, que n'hi ha a una determinada estació ferroviària o a un determinat tram de via pública. No necessita saber l'emplaçament de cada càmera (i per això la Llei orgànica 7/2021 exclou aquesta dada de les obligacions d'informació pública de les càmeres fixes), però sí la seva localització, és a dir, la indicació del lloc públic on hi ha emplaçades una o més d'una càmeres. I ha de prevaldre el dret d'accés a aquesta informació, essencial per a la protecció dels drets de privacitat de les persones, que els requeriments de la seguretat pública, que s'afebleixen pel fet que amb la mera localització no s'invalida l'eficàcia de les càmeres o, com a mínim, no s'invalida en la mateixa intensitat que suposaria la divulgació del seu emplaçament concret.

La persona reclamant demana conèixer precisament la localització de cada càmera. I la normativa de protecció de dades citada més amunt indica expressament que el públic no ha de ser informat de l'emplaçament de la càmera. Cal entendre per localització el lloc o espai físic on s'emplacen les càmeres, és a dir, una estació de ferrocarril, un tram curt de via pública o al costat d'una comissaria, i per emplaçament el punt concret del sostre, de la paret o de la farola de la via pública on s'instal·la la càmera. Als efectes de protegir la seguretat pública, l'article 16.5 de la Llei orgànica 7/2021, en el mateixos termes que la 4/1997, ha ponderat els drets i interessos en joc i ha resolt que cal informar el públic sobre les càmeres fixes existents i sobre l'autoritat de la que depenen, sense arribar a concretar, però, el seu emplaçament, és a dir, el punt exacte d'instal·lació de la càmera. Però aquesta precaució no treu que la garantia de coneixement del públic sobre les càmeres fixes existents s'estengui fins a conèixer la seva localització, en tant que requisit imprescindible perquè la ciutadania pugui exercir els seus drets d'ARCO, i també perquè facilitant la seva localització és la manera que es fa possible el compliment dels requeriments de l'article 16.5 LO 7/2021, quan estableix que s'ha d'informar el

públic de les càmeres fixes existents, informació que només té sentit si va referida a la seva localització.

En atenció a les anteriors consideracions, cal concloure que la persona reclamant, que demana específicament la localització de les càmeres, no el seu emplaçament, té dret a la informació reclamada.

3. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 13 d'octubre de 2022, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 799/2022 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sobre el número de càmeres de reconeixement facial de la Direcció General de la Policia

que hi han actualment instal·lades a qualsevol via pública, equipament públic o infraestructura pública de Catalunya, amb indicació de la seva localització, la data en la que es va instal·lar i la entitat de la que depèn, de conformitat amb les consideracions fetes pel fonament jurídic 2.

2. Requerir al Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de quinze dies.

3. Requerir al Departament d'Interior a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.

4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.

5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 799/2022 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29l1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29l1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.